

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ЛАБАЗНІКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF LABAZNIKOV v. UKRAINE)
(заява № 7670/11)

Стислий виклад рішення від 25 березня 2021 року

28 січня 2004 року заявника, який на той момент був працівником міліції, було затримано у кримінальній справі за підозрою у жорстокому поводженні з особою і згодом визнано винним за вказаним обвинуваченням та обрано покарання у виді позбавлення волі.

Апеляційний та касаційний суди декілька разів переглядали цю справу. У результаті було скасовано рішення нижчих судів та справу направлено до Соснівського районного суду міста Черкаси (далі – районний суд) для нового розгляду. На момент направлення справи на новий розгляд заявник перебував під підпискою про невиїзд.

27 квітня 2010 року районний суд змінив запобіжний захід заявника з підписки про невиїзд на тримання під вартою без наведення додаткових деталей для обґрунтування цієї постанови та без встановлення строку тримання заявника під вартою. 01 квітня 2011 року районний суд визнав заявника винним у перевищенні службових повноважень та обрав покарання у виді позбавлення волі на строк сім років і шість місяців.

Рішенням апеляційного суду було зменшено строк обраного заявнику покарання до шести років. Касаційний суд залишив без змін вирок та обране заявнику покарання.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 2 статті 5 Конвенції, що постанова районного суду від 27 квітня 2010 року про обрання йому запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та подальше тримання його під вартою до ухвалення вироку 01 квітня 2011 року було свавільним і необґрунтованим, за пунктом 1 статті 6 Конвенції, що тривалість кримінального провадження щодо нього була несумісною з вимогою «розумного строку», а також за пунктом 4 статті 5 Конвенції на порушення його права на перегляд законності тримання його під вартою.

Щодо скарги заявника за пунктом 2 статті 5 Конвенції Європейський суд зазначив, що з огляду на суть зазначеної скарги її слід розглядати за пунктом 1 статті 5 Конвенції. Європейський суд вказав, що постанова районного суду від 27 квітня 2010 року, в якій не було вказано строку тримання заявника під вартою, була єдиною підставою для тримання під вартою до його засудження 01 квітня 2011 року і не забезпечила заявнику належного захисту від свавілля, що є невід’ємним елементом законності тримання під вартою та констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Щодо скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції Європейський суд, посилаючись на свою практику у справах проти України вказав, що тривалість кримінального провадження щодо заявника була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку», і констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Стосовно інших скарг заявника Європейський суд зазначив, що він розглянув основні юридичні питання, порушені у цій заяві, і немає потреби у винесенні окремого рішення щодо прийнятності та суті інших зазначених скарг.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятними скарги за пунктом 1 статті 5 Конвенції щодо незаконності тримання заявника під вартою у період з 27 квітня 2010 року до 01 квітня 2011 року та за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо необґрунтованої тривалості кримінального провадження щодо нього;
2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції;
3. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання щодо прийнятності та суті скарг заявника за пунктом 4 статті 5 Конвенції щодо неналежного розгляду національними судами його клопотань про звільнення з-під варти;
5. *Постановляє*, що:
 - (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 2 300 (дві тисячі триста) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;
 - (б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»